

det, hvis alle hensyn skal tilgodeses, herunder hensyn til at give sigtede „the benefit of the doubt“, må angive den mulige promille indenfor et interval, der er så omfattende, at det ikke er meget vejledende for domstolene og fører til et antal urimelige frifindelser. Han kunne herefter principielt ikke gå ind for nogen promillegrænse, hverken ved 0,5, 0,8 eller 1,20 ‰. Hans betænkeligheder ville dog blive mindre, jo højere en eventuel promillegrænse blev lagt, idet risikoen for, at der skete materiel uret, herved ville aftage. Hvis man med konkret sikkerhed kunne fastslå, at promillen var 0,8, ville han gå ind for, at man fra samfundets side reagerede med en bøde, idet færdselssikkerheden allerede ved en sådan promille må anses for at være truet. Man kunne på baggrund af denne opfattelse gå endnu videre, således at man fastslog, at der principielt ikke måtte køres efter indtagelse af spiritus; under hensyntagen til måleusikkerheden kunne dette føre til fastsættelsen af en nedre promillegrænse på 0,3 som retssikkerhedsmargin, således som man fra retslægerådets side var gået ind for i relation til luftfart. Trafikintensiteten, som den havde udviklet sig for den kørende trafik, var i og for sig en gyldig begrundelse for en sådan regel. Men man måtte også ved vurderingen lægge afgørende vægt på den faktiske usikkerhed med hensyn til at fastlægge promillen på kørselstidspunktet; de heraf følgende betænkeligheder blev som nævnt mindre, jo højere den promillegrænse, der blev fastsat, var.

Ud fra det anførte kunne han ikke gå ind for, at en eventuel promillegrænse, der skulle medføre frihedsstraf, blev fastsat lavere end 1,20 (med sædvanligt tillæg på 0,15 ‰, således at man kom op på en målt promille på 1,35). Hvis et sådant system med promillegrænser indføres, ville han anse risikoen for urimelige frifindelser for langt mere sandsynlig end risikoen for urimelige domfældelser.

Kruhøffer henviste til den særudtalelse, han har afgivet i forbindelse med retslægerådets svar af 21. marts 1968 til færdselssikkerhedskommissionen, jfr. 1969-betænkningen side 73-76. Han kunne fortsat gå ind for en promillegrænse ved 1,20 ‰, hvortil skal lægges det sædvanlige måleusikkerhedstillæg på 0,15 ‰. Dette resultat

var han nået til bl. a. på grundlag af visse amerikanske undersøgelser fra Grand Rapids, hvorved man har søgt at klarlægge den faktiske risikoforøgelse ved spiritusindtagelse. Han fandt det tvivlsomt, om de nævnte amerikanske undersøgelser kunne stå for en biologisk eller statistisk kritik. Hvis man imidlertid i erkendelse af, at enhver indtagelse af alkohol forøger ulykkesrisikoen, ville benytte de foreliggende undersøgelsesresultater som vejledning ved fastlæggelse af en promillegrænse, hvis overskridelse skulle have strenge retslige følger i form af frihedsstraffe, fandt han, at der samtidig burde tages et rimeligt hensyn til den individuelle variabilitet i følsomheden over for alkohol. Grænsen burde derfor placeres et sted, hvor den statistiske risikoforøgelse var eklatant. Ved 1,20 ‰ var risikoforøgelsen efter den amerikanske undersøgelse fra Grand Rapids ca. 10 og således efter hans mening tilstrækkelig stor til at bære en promilleregulering. Ville man anvende mindre strenge reaktioner, kunne han gå med til en lavere promillegrænse, såfremt man ved bedømmelse af personer, hvis promille lå mellem de to grænser, tog individuelle forhold, bl. a. udfaldet af en lægeundersøgelse, i betragtning.

Waaben rejste spørgsmål, om man, hvis man ønskede at ændre reaktionssystemet over for spirituspåvirkede motorførere, kunne foretage en grænsedragning mellem det mindre strafværdige og det mere strafværdige uden at benytte sig af promillerne.

Erik Andersen og Olafsson fandt det betænkeligt at benytte konklusionerne i de kliniske lægeundersøgelser under hensyn til den forskel, der kan spores mellem de enkelte lægers vurdering af spørgsmålet om spirituspåvirkethed.

Prætorius nævnedes den mulighed, at man benyttede rådets konklusioner i de kliniske lægeundersøgelser.

Kruhøffer gav udtryk for, at retslægerådet havde en betydelig nivellerende virkning i så henseende, men at det naturligvis langt fra var alle lægeerklæringer, der blev forelagt retslægerådet.

Såvel *Kruhøffer* som *Prætorius* kunne gå ind for en bestemmelse, der gik ud på, at hvis føreren af et motordrevet køretøj havde en alkoholmængde i kroppen, som senere bevirkede en forhøjelse af blodalkoholkoncentrationen, skulle han anses ved kørslen at